

Желаещи да се включат в четите има мнозина. По-трудно е тяхното организиране и екипиране. За тази цел войводите нямат покой. Хаджи Димитър обикаля предимно Букурещ и Плоещ, а Караджата - крайдунавските градове. В този решителен момент Хаджи Димитър развива широка дейност. Стреми се да обедини разединените сили на емиграцията. Пише писма до Панайот Хитов, в които изтъква, че "в нищо друго няма спасение, освен в съгласието и постоянството", среща се с Филип Тотю, поддържа връзки с дейците от Сливен, събира средства, организира закупуване на снаряжение. Фактически за един кратък период Хаджи Димитър се оказва начело на българското революционно движение. Не по-малки са усилията на Караджата.

В своята дейност войводите не са сами. Подпомогнати са от много родолюбиви българи от различни направления. Чифликчиите Никола Балкански, Стефан Берон и др. приемат хъшовеите от Сърбия, докато се уреди заминаването. Заслужава да се отбележи дейността на сливенеца Михаил Колони. Макар член на Добродетелната дружина, заедно с брат си Васил, той предоставя наемания от него чифлик на княз Барбу Щирбей край с. Петрушан за съсредоточаване на четниците. Сред българите, които предимно със средства подпомагат формирането на четата, са Димитър Ценович, Данаил Попов, Райчо Попов, Иван Грудов, Спиро Константинов, закупил револвер-сабите на войводите и много други. Непосредствено участие при подготовката вземат Иван Касабов и Иван Райчев. Първият, бивш секретар на Раковски, е главният автор на обръщенията на четата. Вторият, руски офицер, е автор на правилника (закона) на четата и обучава на военно дело някои четници.

Съществена помощ на четата оказват някои румънци. Сред тях са офицерът Николае Крецу, Теодор Мърджиняну и др. Благоклонно отношение имат и някои представители на официалната власт, като кмета на Букурещ К. Панайот, префекта на Гюргево Апостол Арическо и др. Благодарение на множество българи и някои румъни става възможно сравнително доброто екипиране на четата и нейното безпрепятствено формиране.